

Посред трупове братски, през дим тжмносин,
секаш жертва на огнена клада.
Делекюз се изправя велик и самин
над обяната в кржв барикада.

Среброкос, величав, цел обгжрнат в лжчи,
той изправя челото си гневно,
той се взира напред и настржхнал мжлчи,
като некая статуя древна.

А куршумите шепнат му припев зловещ,
озарява го блесжкжт ален
и Париж го прегржща чрез всеки гжрмеж
и целува го с привет прощален. . .

И след миг само той, все тжй хладен и горд,
грохва мжртав при своите братя,
и душата му трепва с последен акорд
от великия химн на борбата.